

9. szám.
Oct. 29-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz sept.–dec. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

KAZINCZY SZELLEMEHEZ!

Megdicsőült szellem! boldogabb lakója
Fényesebb csillagnak, mely magától ragyog.
Hol kölcsön-fény mellé nem szegődik árnyék, —
Mit erősebb csillag, — többiek királya. —
Örök szolgakörben nem hajt maga körül.
Látsz-e minket itten: láthatatlan fölcön?
Melynek egyik fele csak akkor világos
Ha a másik sötét; a hol egyik ember
Csak akkor hatalmas, ha a másik koldús.
A hol egyik nép csak úgy tud nagyobb lenni,
Ha egy másiknak a fejére felhágat.
Hol meztelen nyomor, mely velünk született
Megtanít mindenkit szépen könyörgeni: —
Könyörgünk a napnak, hogy adjon meleget,
S imádjuk a földet, hogy hagyjon megélni!
S megfizetünk érte testünkkel lelkünkkel.
Látsz-e itt bennünket? tudsz-e mit felőlünk?
Érdemes-e onnan ide alánézni?
Igaz-e az, hogy a magyar honszerelme
Még az égben is tart, s visszahúz a földhöz?
Igaz-e az, hogy a sóhaj innen felhat
A megmérhetetlen csillagmagasságig?
Igaz-e az, hogy a hősök holt kezében
Megcsörren a fegyver, ha fiaik sírnak?
S izengetnek onnan hulló csillagokban?

Ha a sóhajt hallod, ha szivünket látod,
És ha érdekel még embermondta szótat.

Halljad meg nevednek dicsre említését.
Halljad meg és lássad, hogy mire a végzet
Egy évszázad előtt téged alaküldött,
A fényes épület műve szépen halad,
A hogy te kimérted, a hogy elgondolád,
A hogy alapjait kösziklára raktad,
Emelkedik a nagy tündérialmi templom.
A mely alatt már egy egész nemzet elfér,
Emelkedő tornyát a határon túl is
Maglehet már látni, és harangszavára
Millióknak lelke egyetért figyelve,
S milliók szívét egy érzelem hevíti;
Óh ez érzést neked velünk kell érezned:
Mert ez nem elmuló csába földi mámor
Hanem egy itt-feledt gondolat az égből.

Mondjad el felőlünk fényes őseinknek,
Hogy miattunk felhő ne takarja arcuk.
Mert a magyar nemzet soha oly hű nem volt
Tulajdon magához; minden magyar szive
Soha oly egyszerre nem vert még, — miként most;
Hogy versenyt haladunk mivel nemzetekkel:
(Ki most gúnyol, az csak magának bolondja)
Hogy a mely népeket az ő fegyvereik
Taníták a magyart rettegni és félni,
Azokat most a te szellem-fegyvereid
Tanítják a magyart szeretni, tisztelni.

 Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

Hogy van becsülete a magyarnak most is
S nemesebb versenyben sem maradoz hátul.

Szivárványos szárnyú szelid angyalkáknak
Rózsaszínű felhők aranyos nyilásán

A kik ide hozzánk alá-mosolyognak,
Súgd meg hódolatos, megtisztelő szóval:
Hogy dallamos nyelvünk ők is tanulják meg
— Mert mi odafenn sem beszélünk más nyelven.
K—s M—n.

L Á B O D P I S T A.

Lábod Pista báránybørszedő kereskedő volt. Elhatározta magába, hogy meggazdagodik, ezért magát minden fényelgő dologtól eltartóztatta. Ha társai ebédre hívták, épen akkor valami fontos dolga adta elő magát, s mikor elhaladtak, beszédbe eredett önmagával; s mondá:

„Ugy-e Pista, te nem is ehetnél? hogy is képesek az emberek minden 8 órában annyit enni? hisz ez divatlanság, a divatlanság pedig a hét fő bűnök közé tartozik, míg a mértékletesség s önmegtágadás a nagyobb erények közé számítatnak. Látod Pista! akár mit mondanak az emberek e földön, te kedves vagy Isten előtt magas mennyországban, s hogy magad erre érdemesítéd, délután, mikor mások ozsonnálnak, te is jóllakol, csak addig várj.

Hogy pedig az érdem szerinti jutalmat zúgólódás nélkül elérhesse, fütyölni s ugrálni kezdett, mulattatván önmagát illetéknépen esteli 6 óráig, mikor aztán magát kocsonyával (mert az gyengesége vala) jól teletömte, megelégedve mosolygott, hogy egy ebéd árával gazdagabb, mint társai.

Volt egyszer Lábod Pistának kocsisa is, azt a felfogadáskor a kosztra nézve azzal biztatta, hogy megeszi a drága riskása levest — ha marad! Azonban Pista soha sem bírta étel dolgában a béketűrés erényére megszoktatni, s így megváltak egymástól, ő pedig a kocsis bére s kosztjával gazdagodott.

Kocsisról levén a szó, bizonyosan tudni lehetett, hogy Lábod Pistának lova is volt. Igen! még pedig egy szálkás Ráró nevezetű jámbor állat, kinek gondját unalmas üres óráiban Pista viselte. A jámbor pára szikár volt, mint ha lóversenyre lett volna idomítva, s legtöbbit vakaró és kefében részesült, miután Pista bölcsen tudta, hogy a lónak a vakaró és kefe *fél abrak*.

Pista ezen jámbor állatot is épen úgy biztatta abraklás idején, mint magát szokta ebédkor. Állotta a jó szót a ló darabig, de végre nem akarta birni Pistát. Ő bámult, csodálkozott, kérdezte társait, hogy mit gondolnak lova elgyengülése oká-

nak. Azok megmondák neki kereken, hogy lovából kifogy, ha elvonja tőle a kellő eledelt. Pista gondolkozott, bajosan szánta magát rá, de fél kapitális lovában feküdt s nem lehetett reszkirozni. Egy hosszabb út állott Pista előtt, s ezt, ha nyereség kellett, gyorsan kellett végezni, mert társai valamelyike a késedelem esetén elütheti a vásártól. Felszámítja magában, hogy telik-e a nyereségből a Ráró számára kettős adag, s miután hirtelen számítása jól ütött ki, el lön határozva a dupla porció. Kiment az istállóba s Ráróval mint rendesen beszédbe eredett s biztatta, hogy csak egyék jól az elébe tett szénából, ezután is épen annyit fog kapni, de aztán gyors legyen s több effélet. Mikor már Ráró jóllakott, még elébe tett egy jó adag szénát, hogy legyen mivel töltse idejét egy hosszú éjszaka. — Pista szobájába ment, mint a ki dolgát istenesen végezte, s lenyugodott az Űrban. Lefeküdve gondolkozott a másnap i út és annak eredményéről, ismét felszámítá a lehető hasznót s szörnyüségére vette észre, hogy elszámítá magát, s az egész nyereség aligha fedezi a Ráró ez éji fogyasztását. Próbált elaludni, de nem tudott; a Ráró szénája a saroglyában mindig szeméi előtt lebegett. Mit tegyen, Ráró elől a szénát elvegye? mit mond ahoz Ráró, azon értelmes ló, melyet ő sok beszédje által annyira felvilágosított? Bizonyosan ha nem is szól, de másnap valamelyik útféli árokba hajítja. — Így tépelődött szalmazsákján Pista, s már csaknem kétségbe esett, de a lól legnagyobb a baj, ott legközelebb a segedelem, s így Pista is egy jó ötlet felett felordított. Felöltözött, szépen kiment, megkereste az udvaron a létrát, a padlás ajtajához támasztá, szivdobogva felment a szénapadlásra, s egy magával vitt feszitövással a padlásdeszkáját felfeszíté, s mihelyt akkora nyilást eszközölt, hol keze beférhetett, lenyult s marokkal kezdette lopni lova elől a szénát.

Egy udvaron lakó társai látták, hogy valaki a padlásra felment, de nem gyanithaták hogy ki, s legalább is tolvajnak gondolták. Egyikök vett

annyi bátorságot, hogy a létra felső fokára ment s a padlásra bepillantott, de mihelyt látta, hogy valaki valamit tép fel a padláson s magába morgog, a padlás ajtaját becsapta, lereteszelte.

Pista munkája által elfoglalva, csak a csattanásra eszmélt s vette észre, hogy be van csukva; lármázott, kiabált mind hiába, társai valami hires haramiát képzeltek a padláson, s szobájokba zárkozva reggelig ki nem mertek bújni. Ekkor a szomszédokat összecsesztve kinyiták a padlás aj-

taját, honnan bámultokra Pista száll le félig fagyottan. Tudakolták okát, hogy miért mászott a padlásra oly szokatlan időben s ő töredelmes lélekkel vallá meg bűnét, hogy miként akarta rászédni lovát, hogy az észre ne vegye, ki lopja előle a szénát.

Ezen napságtól kezdve közmondássá vált a helységben: „*lopja lova elől a szénát, mint Lábod Pista.*“

Ne tudd ki!

A QUALIFIKÁLT LÓKÖTŐ.

B—y bátyám soha sem szívelhette a sárga lovakat, most az egyszer is csak fiscális sógora tudott egy párt csere útján rátukmálni; de átkozza is érte holta napjáig; levén ugyanis a sárgának legnemesebb tulajdonságaik: a rugdalódzás és kötölődés; de mikor oly szépen el tudta urambátyámmal az a furfangos fiscális hitetni, hogy csak azért ficzkándoznak és rugdalóznak úgy: mert tele vannak tüzzel és nemes vérrrel. Eleget iparkodott B urambátyám tőlük megmenekülni, megjárta velük a közelben minden vásárt, még sem adhatott túl rajtuk jóra való uton, módon, mert ha idegen ember csak közeledett is feléjük, oly furcsa tagmozdulatokkal és érezhető gesticulációval nyilváníták nem tetszésüket, hogy életveszélyben forgott a vakmerő, ki azonnal el nem kotródott; míg nem utóljára oly különös módon szabadított meg tőlük urambátyám, hogy a világ rettentő példájára az Üstökös hasábjában kívánom ez eseményt elfelejtetlenné tenni.

Mint pontos ember B. urambátyám maga is gyakran körülnézett cselédei után a gazdaságban; egy ízben sok kaszája levén, egy távolabb fekvő rétjén, mely épen gróf X. erdejére dült: a kaszások élelmét négy ökör szállította a helyszínére, urambátyám pedig a sárgákon rándult ki utánuk; ökör, ló a szekér oldalához lön kötve a fris fű mellé; meg is voltak napestig baj nélkül. de napnyugatkor két ökör megszabadult és elbóklázott a szomszéd erdőség felé, hol egy gyanús kinézésű szürös ember utánuk állt, és a linián szép csendesen be az erdőfelé terelgette őket; mind ezt urambátyám vagy kaszásai nem vették azonnal észre, mert a rét ellenkező részén nagy tüzzel végeztek; elfogyván e közben a munka, urambátyám legelől ballagott a szekerek

felé, és óh horrendum! meglátja, hogy két ökrének aligha avatlan gazdájuk nem akadt, nem is vette tréfára a dolgot, hanem oly hangosan adta tudtára cselédjeinek a dolgot, hogy a fák levelei is hullottak az erdön, lett is azonnal oly zaj és lárma, hogy Jerikó ostrománál sem csináltak Ábrahám unokáinak trombitái különbet; — a mi emberünk azonban nem hagyta magát megzavarni, hanem hajtotta az ökröket addig, míg a kaszások visszafelé nem menettek; lassankint B. bátyám is hozzájuk vergődött és a keze ügyében levő fokossal készült az ökrök hivatlan pártfogóját kihallgatás nélkül azonnal exequálni, de ez minden megzavarodás nélkül s teljes illedelemmel jóestét kíván, s határozott hangon megtámadja urambátyámat, hogy mért hagyja marháit más birtokának szomszédságában felügyelet nélkül? s hogy ő mint gróf X.-nek csösze csak kötelességét teljesítette, midőn a tilos pagonyban kárt okozó ökröket a jáger úrhoz be akarta hajtani, de ebben B. tens úr cselédjei által erőszakosan feltartóztatott; s ha a tens úr most zálogot nem ad, kénytelen lesz ő, a rajta mint csözön elkövetett erőszakot az uraságnak is feljelenteni; így persze hogy urambátyám volt a bűnös! s mivel méltóságos szomszédjával perbe keveredni nem akart, l pfrt hajtópénz azonnali kiűzetésével és a kártérítési ajánlattal tudta csak megengesztelni a méltó haragra gerjedt csöszet.

Elgondolhatja minden halandó, hogy nem épen csendesen folyt le az egész catastropha, mig urambátyám capitulációra tudta magát elhatározni; a nagy zsibajra pedig a sárgák úgy megbokrosodtak, hogy midőn a kocsis épen fogni akarna, az egyik kiszabadította magát kezeiből és elvágtatott az erdőnek; eleinte azt hitték, hogy a másiknak nyerítésére majd tán visszajön,

de biz az a nélkül, hogy csak hátra is tekintett volna, eltűnt az erdőben szem elől; soká nem lehetett időzni, mert sötétedni kezdett, nem volt tehát más hátra, mint a hátramaradt lóra kapni s elfogni rajta a futamodót, de itt volt a bökkenő, mert a hátramaradt sárga hátán még nem ült ember, kit le nem vetett volna, urambátyám tehát elővett egy forintos bankót s hogy a dolgot siettesse, annak ígérte ki lóra kap és elhozza az elszabadultat; mivel pedig most sem vállalkozott a cselédek közül senki, előáll a még jelen levő csősz is, és azon feltét alatt, ha a lóra felsegittetik, kész a nyaktörő vállalatot végrehajtani; mosolygó kárörömmel kapott urambátyám ez ajánlaton, eljöttnek hívén az időt megboszulni magát a rajta méltatlankodó csőszön, megfogatta tehát cselédjeivel a lovat s felsegítette a vállalkozót, adván azonnal kezébe az ígért borraivalót; úgy okoskodván B. bátyám: ha leesik az atyafi, meglesz a sárgától még jól gyom-

rozva is, nem sajnálom pénzemem, miért akarta a gazember behajtani ökreimet, ha pedig le nem esik, cselédjeim is meg lesznek szégyenítve, meg az elszaladt lovat is visszahozza, ezért sem sajnálom pénzemem. Tán ez egyszer használt urambátyám kétszarvu dilemmát, de abba is bele törött a kése, mert a pseudocsősz két forint utraivalóval is ellátva, elment a sárgán a nélkül, hogy leesett volna, vagy a másik lovat, mit szemükláttára elfogott, visszahozta volna.

Urambátyám sok várakozás után végre kénytelen volt székéren hazamenni, s midőn másnap gróf X. jágerjánál tudakolta a csősz, azon szomorú felvilágosítást nyerte, hogy nincs itt csősz az uraságnak, hanem csak erdőkerülője, kit midőn előhivattak, azonnal megismert mint régi szolgát urambátyám is, ettől nyerte azon felvilágosítást, hogy azt a pseudo-csősz ő is látta tegnap az erdőn, hanem az bizony nem más — mint Kerekes Marczy a híres n—pi lóköto.

A bogarászó professor.

- Hallod-e te gyerek, nyisd ki ezt az ajtót!
- Hát kee kicsoda?
- Én professor vagyok.
- Hát a micsoda?
- Olyan ember, a ki mindent tud.
- No ha mindent tud, hát akkor az ajtót is ki tudja nyitni.

Az üres zsidók.

— Megálljon khend, furmányos ghazda, nem vinne el khend a nagy erdhuüg khét üres zsidót?

— Ejnye, terrem a lense! hát hol hagyátok a béleteket?

Liba néni.

A kis leánykáknak megvolt az év elején egyszer és mindenkorra mondván, hogy a tanítónét „liebe néni”-nek hívják; egy kis tanítványt azonban midőn kérdezték tőle ki tanítja? egész naivul azt felelte:

— A liba néni!

Más a theoria, más a praxis.

Gróf Bertalffy egy előkelő társaságban nagy vitába volt keveredve báró Köbölkuthynéval; a delnő az emberek egyenlőségéről vitatkozott a gróffal s makacsul idézett Louis Blancból és a német Freygeistok műveiből. Egyszer aztán a gróf azt mondja :

— Ez bizony mind nagyon szép, és mind nagyon helyes; Jancsi te! (szól hátra az inasnak) ülj már most te ide a báróné mellé! Mindnyájan egyenlők vagyunk. Hanem már a praxis nem tetszett.

Olesó módja a kukoricza-forgatásnak.

S. Gy. uramnak tele levén egy hajója a Dunán vásárlott új kukoriczával, meghagyta kormányosának, hogy azt a héten minden áron meg kell forgattatni, eleget hajszolódott a kormányos napszamosok után, de semmi áron sem tudott teremteni; fogja tehát magát s egy névtelen levélben feljeleníti a helybeli finánczoknak, hogy S. uramnak hajóján a kukoricza között tiz mázsa becsempészett török dohány van. Másnap néhány fináncz ör beállit lapáttal S. uramhoz korán reggel s kinyilatkoztatják neki, hogy ők hivatalból kénytelenek kukoriczáját megvizsgálni, valjon nincs-e közte csempészett portéka; eleget bözstörkökött az öreg úr, nem használt semmit, meg lett az egész kukoricza keverve s drága napszamos sem kellett hozzá.

Nem itt a helye!

Valami híres birkózó produkálta magát a német színházban, a ki falragaszokban hívta fel a bátor legényiséget, hogy a kinek kedve van, mérkőzzék meg vele a szinpadon. Földhöz is veregetett sok derék daliát, a publikum nagy élvezetére.

Egyszer ez időben Goromba János kocsmájában összevész két jól ivott vendég s elkezd egymást püfölni. Közéjük rohan a kocsmáros, szétválasztja őket.

— Hallják az urak! ennek itt nincs helye; a ki verekedni akar, menjen a német színházba!

Erős csalódás.

Az alföldön egy népes városban, hol az emberek nem ismerik mind egymást, volt két iker-szülött, ezek midőn emberkort értek is, oly tökéletesen hasonlók voltak egymáshoz, hogy a kik gyermekségüktől fogva ismerték, sem tudták megkülönböztetni, hogy melyik a Péter, melyik a Pál; ha csak mindkettő együtt nem volt. Ugyanezen városba ment a történet előtt 3—4 hónappal egy zsidó kocsmárosnak, ki az ikrek közül csak az egyiket ismerte, s nem tudta, hogy testvére is van még, pedig hozzá annyira hasonló. Történt, hogy az ikrek egyike meghalt — s ezt már a zsidó is tudta. Azonban valami negyed év mulva a zsidó az utcán történetesen összejön az életben levő ikerrel, kiről ő mit sem tudott, s borzasztó zavarodott s eltorzult képpel kérdi :

„Hát maga S. Pál uram él? hiszen maga már meghalt;“ — de már ekkor a zsidó oly ijedelmes állapotban volt, hogy maga-magának sem hitt, s egyáltalában nem tudta, hogy ő van-e a más világon, vagy Sütő Pál jött csakugyan vissza s szeretett volna szép szerével tőle menekülni.

S. Péter uram is észrevevén a zsidó csalódását, nem fedezte fel előtte a rejtélyt, sőt a kegyetlen helyzetben levő zsidót tartóztatta, s vele elhitette, hogy ő valósággal feltámadt, és épen ő hozzá szándékozott, hogy a mennyei üzenetet nekie is tudtára adja, mely abból áll: hogy a bort soha vízzel elegyíteni ne merje, jó itezét, jó fontot, jó rőföt, szóval mindenben igazságos mértéket tartson stb. különben kárhozát fogja követni s mindezeket S. Péter oly bibliai styllal tudta elmondani, hogy a zsidót úgy kellett neki hazavezetni; rosztól lett, és csak miután mintegy három font ijedt vért kivettek belőle s megmagyarázták neki a titkot, jött nagy nehezen magához.

VITÉZKORTY,

vagy:

Hogy kóstol a katona.

A csárdából egy itcze
Vörös bort vitt a lány, —
Egy közlegény utána
Csalóka fittyet hány.

A fittyre arra kottyan
A szép fehér eseléd;
S mond a vitéz — „Babácskám!
Angyal bujjék beléd!“

„Mutasd, az új *lebűjban*
Minő vad bort mérnek?
Pirospozsgás galambom
Hagy kóstolom csak meg!“

„Ejnye be czifra kancsó,
Hol vetted, édesem?“ —
S a kancsót a leánya
Odadja szívesen.

Azt hitte a katona
Ügy kóstol mint szokás;
De hősünk kóstolása
Nagyon is katonás.

Mit tehetett ő róla
Hogy sima torka volt
S a karczos mind lecsúszott
S ő tova-kutyagolt.

A lány apró sirásra
Fintrítja ajakát,
S sallangosan kiszidta
A csalfa katonát.

Haza-sonni nem mert,
Hát mit tevő legyen?
Otthon ellazsnakolják
Ha bor nélkül megyen!

Egyet gondol! s szaladvást
A *hadnagyhoz* futott;
Keservesen, a mint volt,
Mindent előadott.

— A *víg hadnagy* magához
Hivatta a legényt
S nevetve kérte tőle:
„Mért bántottad szegényt!“

„Ne füllents, a kurtavas
Nyilatkozni tanít,
Mit a káplár amúgy jól
A bokádra szorít.“ —

— „Hadnagy úr! engedelmet,
A bort visszaadom;
Felejtkeztem, azt hittem
Hogy áldomást iszom.“

„Nedvességet szomjaztam
Mint a száraz avar,
S megakartam mutatni
Hogy kóstol a magyar.“

„Gyöngyéletű katona,
Hogy kóstol magyarul;
Az igazi *vitézkorty*
Mimódon alakul... —“

„Megengedek ez egyszer,
De most hord el magad,—“
S a víg *hadnagy* a lánynyal
Csak egyedül marad.

Engesztelésül tréfált,
Szépen nyájaskodott;
Rá egy *csókot* s *markába*
Egy uj *huszast* nyomott.

Mond — „eredj vissza borért,
Vigy bort vén apádnak;
... De az egész dologról
Ne szólj az anyádnak!“

Lisznyai Kálmán.

Haragszik az ember az „ember“ért.

Alkudozott M. főtisztelendő úr egy hetyke, kurta nemes emberrel, és már majd majd vége szakadt, midőn tisztelendő M.-né asszony haza jön a kenderföldről, és valami nehézséggel elrontotta az egész szerződést, a hetyke nemes erre a nevezetes sérelemre nagy vállrácizgálva, és morogva indul haza felé.

— Látod anyikám! már még sem illendő, hogy elrontottad az alkunkat, majd mit fog gondolni az az ember rólunk. Szaladj utána lelkem, és szólítsd vissza.

Tisztelendő M.—né asszony csakugyan megengedte, hogy igaza van a férjének, kiszalad tehát az utcaajtóba és onnan kiabál a hetyke nemes után :

— Ember! ember! jöjjön kend vissza ember!

A hetyke nemes csakúgy félvállal fordul vissza, mikor feleli :

— Nem megyek biz én *asszony!*

Kakas Márton emléklapjaiból.

= Tekintetes, most már Istenben boldogult Pecsovics úr, kiről azt tartja a világ, hogy ő volt egy nevére elnevezett párt vezetője, akármi volt egyéb, csak az nem, a mit ráfognak. Ő, a szelid férfiú nem volt más, mint gróf... vics tisztartója, ki ura parancsából az *akkori* conservatív párt kortesei számára *főzetett*. A kik tehát Pecsovicsnál vendégeskedtek, azokat úgy nevezték el *pecsovicsoknak*, míg maga a jámbor névadó oly ártatlan volt az egész politikai kérdésben, mint egy pohár víz. Még szebb azonban, hogy az ellenpárt hogy jutott a *Kubinszki* névhez? Az oppositio lehangosabb szavú vezére egy derék nemesi hadnagy igen nagyon hasonlított egy zalaegerszegi *timármesterhez*, a kit Kubinszkinak hitak, ezért aztán széltére Kubinszkinak tisztelték, pedig tán Tóth Mátyás vagy Varga Péter volt az igazi neve, s így megmaradt az egész párton a Kubinszki ismenév, míg a jámbor timár azt sem tudta soha, hogy mi módon került bele a csávéba?

= Melyik czár nagyon népszerű most Magyarországon?

= Párbeszéd egy vidékről bejött politikai notabilitás és egy előkelő politikai lapszerkesztő között (notabene: az utóbbi minden kérdésre adós marad a felelettel. — *Furesa párbeszéd!*) :

- Hogy *vagy*?
- Hogy van a *környezeted*?
- Hogy van a *lapod*?
- Hogy van a *Krónland*?
- Hogy van a *birodalom*?
- Hogy van *Európa*?
- Hogy van a *világ*?

Ezen kérdésekre sokan nem tudnának most felelni.

= Melyik fikának nem kell a bagó?

= Valahol — (mért nem teszi ki világosan, hogy Chinában? Szerk.) nagy rablógyilkosság történt, egy ember házára fegyveres rablók törtek, kirabolták, agyonlőtték; a vakmerő gonosztettre rögtön hevenyében odaértek a zsán-dar-mok (ezt ugyan meglötte! a chinai nyelvből épen csak a zs, r és d betűk hiányzanak Szerk.) s azzal rögtön — — elkezdtek a zsványokat üldözni? Óh nem — rögtön leültek *protokollumot írni*. Mire a vizsgáló mandarin reggelre megérkezett, már akkorra — — el is voltak fogva a rablók? óh nem — akkorra le is volt tisztázva a protokollum.

= 1851-ben Nagyváradon egy épen akkor odakerült derék gallicziai tisztviselő valami hivataltan órában ott időzvéen egy dohányos boltban, az alatt bejön ugyanoda T—a úr, ki nem csak a megye legnagyobb birtokosa, de egyúttal egyike a legnevezetesebb országos celebritásoknak. Mikor eltávozik, azt kérdi a boltostul a halicsi hazafi : „wer ist der **Fremde**?“ (ki ez az *idegen*?)

= Pedig az égsarkak elnevezéseit is a magyartól kölcsönözte a német nyelv : A felkelő napfényt *oszt*, a lemenő napfényt *veszt*, délszakra nagyon *süt*, északra igen *mord*. Innen támadt aztán : *Ost, West, Süd, Nord*.

= Egy időben tudós *Lácza Mihály* és *Márton István*, egyik sárospataki, másik pápai hires tanár, egymás között vitatkoznak a magyar és egyéb nyelvek elsőbbségei felett. Márton csak abban nem akart engedni, hogy a latin nyelv mennyivel méltóságosabban hangzik a magyarnál, milyen dignitás van az ilyen szavakban például : „*videatur, fateatur!*“

— Oh ilyen dignitással hangzó szavak a magyarban is vannak, — felel rá *Lácza*.

— Példának okáért?

— Hát példának okáért : „*csibelábu! odahátul!*“

Márton nem vitatta tovább a latin szavak méltóságos hangzatát.

= X. úr, pusztai haszonbérő tanyáján egy éjjel feltörték az élőkamarát, ellopták a mit bennetaláltak. A kár mehetett egy pár száz forintra. Ha tapasztalt ember lett volna, azt mondta volna rá, hogy „jól van“ s elhallgatott volna vele. Minthogy azonban még új ember volt, bement a városba s feljelentette a kárát. Mikor aztán legsietősebb takarítás ideje volt, búza, rozs kinn a tarlón, zab kaszálatlan, repce megkezdett kazalban; akkor berendelik mind valamennyi cselédét a városba, ott vallatják, szembesítik őket, irnak belőlük sok protokollumot, s hazaeresztik vagy két hét múlva. Azt mondja ekkor a haszonbérő a felügyelő gazdának:

— Hallja kend Márton! ha engem még egyszer meglopnak — és azt *megtudja valaki*, én kendet rögtön elkergetem!

= Tud a magyar ember segíteni magán! A zsandár fehérneműjét kimosta biróné asszonyom s szárítás végezt fölterítette a kútágasra. Jön aztán a vitéz s követeli az inget. Biróné asszonyom egy szót sem tud németül; de otthon van a fia, a ki debreczeni diák. „No lélekadta; ne jártad meg hiába a csátprófuntot (értsd Staatsprüfung), beszélj vele.“ A diák meg is magyarázta rendén: „dort hängt er auf dem *Brunnen-Ypsilon!*“ — A zsandár megértette rendén, hogy mi az az Y? s megtalálta az ingét.

= A romagnai olaszok azt a verset tanulták meg a bibliából, hogy szedjétek fel a gyümölcsöt *az Úr szőlőjéből!*“

= A Magyar Sajtó ráfogja a Szegedi Híradó szerkesztőjére, hogy Kazinczy *halálának* évszázados ünnepélyét rendezi Szegeden. De már ezt alig hiszem, hogy valaki megérje közülünk!

= Korkérdés. Lehetséges-e az, hogy a patak, mely egyszer lefelé foly, ismét visszafelé folyjon?

= A veronai vizsgáló bizotmány ilyen positiókat talált az élelmezési számadások között: ötvenezer forint *gyufára*. Az ellenség azt hihetné, hogy kanóczos puskával lövöldözünk s gyufával sütögetjük el.

= Mit tesz „*credit mobilier*“ magyarul? (*Ingatag hitel*).

= Dohány János kereszt-komája volt a cigány-nak: „hallottad-e már hogy meghalt a Dohány?“ — „Bár inkább a *trafika* halt volna meg, s a dohány maradt volna meg!“

= Senkinek sincs olyan jó dolga, mint a nápolyi rendőrfőnöknek, mert ha annak megparancsolják, hogy fogjon össze száz *rossz érzelmű* embert, csak kimegy az utcára, a legelső százat összeszedi, a kit elől utól kap s bizonyos felőle, hogy nem hibázta el az igaziakat.

= Itt van az ősz, hideg szél fúj,
Sok madár elköltözött.
Kiszedik hidat jég elől
S lehull fáról a mi zöld.

= Az augsburger et consortes gyűjtik rakásra az adatokat, hogy Magyarországon és Erdélyben milyen rablógyilkosságok mennek végbe: a mellett azután az is becsuszik hasábjaikba, hogy Németországon milyen együgyű cselfogásokkal csalják ki ottani zsványok a nép ládájából a pénzt; ilyen például a *hamisérdemrendgyártók* társulata; a *báhringeni pénztőzsérek*; a bajor *kisértet-üzök* s t. eff. Pedig hát ebből csak az az összevetett tanúság, hogy más néptől együgyű rászedéssel is kilehet csalni a pénzt; de a magyar nem hagyja magát bolonddá tenni, ettől csak erővel lehet elvenni, a mie van. A hol a zsvány csalásból is megél, ott a nép nagyon felvilágosodatlan lehet.

A 8-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Farkas Félix.“ Tudnillik egy fél X melynek alul farka van.

R é b u s z.

F e e n c z.

(Megfejtése a jövő számban).

Szerkesztői sub rosa.

— *Legatus* és a *köponyeg* stb. kevés éllel birnak. A *nagykörösi hozomány* igen érdekes. *B.-Gyulára* K. M. adomái régiek. A *berzseői* önkényes egy pár lövése elsül. *Csongrád*, úgy jár a magyar ember, ha németül beszél, *verklit* kap *quargli* helyett, mért nem mondta magyarul „smírkász?“ És egyáltalában minek eszi azt a csúnyát? A s . . . i *Aeneás* jó, rébuszok szinte. *Közép-Palajtai* küldeménynek lehet hasznát venni. *Temesvár* K. J. Talán rákerülhet a sor. *Hogy a zsidó a bort el ne vigye* és a többi nagy részben használhatók. *Másnak*. Idegen nyelven megfejtendő rébuszokat

nem közölhetünk. *N.-Váradra*. Hát még majd a jövő számra hogy fognak prüszkölni a vad poétusok! *Pest*, J. F. Nem azt. *Nagy-Paládi* küldeményei jök. *Szeged*. B. Lehet belőle böngészni. *Szalonta*, N. L. Érdemesek voltak a beküldésre, alkalmazzuk. *Styifis Iftyír*. Nehezen fog a tolla, pedig meg volna az igyekezet. *Bibicz Misit* elfogadjuk rendes munkatársnak, hanem arra kérjük, hogy a e után írja oda mindig a z-ét, mért ön arra jobban ráér, mint mink. *Kappan Tóbiás*, takaros adomái elfogadtatnak. *Kolozsvárról* küldött rébusz igen kedves. *Kapuvár*, kiegyengethető.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)